

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Σ' ένα κρύο άτελιέ τῆς Μονμάρτρης, ὁ ζωγράφος Ἄντρέ φλεριώ κ' ἡ χαριτωμένη φίλη του, ἡ μικρούλα Γκαμπὺ Πομμιέ, καθόντουσαν σιωπηλοὶ μπροστά σὲ κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ καρθουνιασμένο πετσί καὶ ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά μιὰ φτηνὴ μπριζόλα.

Ἡ σιωπὴ τους, ὡστόσο, ἔκρυβε μιὰ συγκρατημένη μπόρα, ποὺ δὲν θ' ἀργούσε νὰ ξεσπάσει. Τὰ φρύδια τῆς Γκαμπὺ ἦταν σουφρωμένα μ' ἕνα τρόπο ἄγριο καὶ τὸ μέτωπο τοῦ Ἄντρέ ἦταν συννεφιασμένο ἀπὸ τὶς ρυτίδες.

Κι' ἔξαφνα ξέσπασε ἡ θύελλα...

— Δὲν εἶνε θεῖος αὐτός! φώναξε ὁ Ἄντρέ, πετώντας τὸ πηροῦνι του μὲ λύσσα πάνω στὸ τραπέζι. Ὁχι, δὲν εἶνε θεῖος!..

— Εἶνε ἕνας γάιδαρος! φώναξε ἡ Γκαμπὺ μ' ἕνα τόνο ποὺ δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις. Εἶμαι πολὺ ἀνόητη νὰ περιμένω ἀκόμη τῆ γούνα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες. Κι' ἔπειτα, νὰ, θὰ σοῦ τὸ πῶ καθαρά... Τὴν βαρέθηκα πειὰ αὐτὴ τῆ ζωῆ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῆ διαρκῶς μὲ τὸν ἔρωτα καὶ μὲ ἄερα φρέσκο!..

Ὁ καυγᾶς ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος, ὅταν εὐτυχῶς ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ὠμορφος νέος εἰκοσι πέντε χρόνων.

— Γειά σας, παιδιά! τοὺς φώναξε χαρούμενος καὶ κάθησε στὸ τραπέζι τους.

— Καλημέρα, Λωρὰν... γκρίνιαξε ὁ Ἄντρέ.

— Καλῶς τὸν Ἄλμπέρ! φώναξε ἡ Γκαμπὺ.

Ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν μισόκλεισε εἰρωνικὰ τὸ μάτι καὶ τοὺς ρώτησε:

— Μὰ τί ἔχετε;

— Ἐ, τί θέλεις νὰ ἔχουμε; ξέσπασε πάλι ὁ ζωγράφος. Νὰ, δὲν ἔχουμε τίποτε!

— Κι' ὁ θεῖος;

— Εἶνε ἕνας γάιδαρος! ἐτόνισε γιὰ δευτέρη φορά ἡ ὠμορφη Γκαμπὺ.

Ὁ Ἄντρέ ἀνοίξε τότε τὴν καρδιά του στὸν φίλο του καὶ τοῦ παραπονέθηκε γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ θεῖος του, ποὺ δὲν ἠθελε νὰ τοῦ δώσει ἕνα πεντακοσάριο, σ' αὐτὸν, στὸ γιοῦ τῆς ἀδελφῆς του. Μὰ ἦταν ἕνα τερας λοιπὸν αὐτός ὁ θεῖος Ντυπὸν; Δὲν ἔβλεπε ὅτι ὅλοι οἱ ζωγράφοι δυοτιχοῦσαν; Ποῦ εἶχε ὅμως μυαλό γιὰ τέτοια πράγματα! Αὐτὸς δὲν νοιαζότανε παρά μονάχα γιὰ τὴ φιλενάδα του...

— Ἐχει φιλενάδα; ἔκανε μ' ἀπορία ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν.

— Καὶ βέβαια ἔχει! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄντρέ. Καὶ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία! Ἐπειτα, ἔρχεται καὶ σοῦ κάνει τὸν ἠθικολόγο! Θέλεις νὰ μάθης τώρα καὶ κάτι ἀπίστευτο; Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀγόρασε τῆς φιλενάδας του ἕνα παλιοπεκινέζικο σκυλάκι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσο καὶ μ' ἄφησε ἐμένα νὰ ὀνειρεύωμαι τὸ πεντακοσάριο!..

— Μὰ τί πράγμα εἶνε αὐτὴ ἡ φιλενάδα του; ρώτησε ἡ Γκαμπὺ.

— Ἐ, τί θέλεις νὰ εἶνε; Εἶνε μιὰ ἐλαφρόμυαλη! τῆς ἐξήγησε μὲ περιφρόνησι ὁ Ἄντρέ. Κάθε βράδυ, ἔξω ἕως ἔφτα, τοὺς βλέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ παίρνουν τὸ ὀρεκτικὸ τους στὸ «Ρουαγιαλ - μπάρ»...

— Πῶς; Καὶ τοὺς τρεῖς; ἔκανε ὁ Ἄλμπέρ.

— Ναί, βέβαια. Τὸν θεῖο μου...

— Τὸν γάιδαρο τὸν θεῖο σου, διώρθωσε ἡ Γκαμπὺ, ποὺ δὲν συγχωροῦσε ποτὲ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀδικοῦσαν.

— Ὅπως θέλεις... τῆς ἀπάντησε ὁ Ἄντρέ. Λοιπὸν, ναί, τοὺς βλέπουν καὶ τοὺς τρεῖς: τὸν γάιδαρο, τὴν ἐλαφρόμυαλη καὶ τὸ σκυλάκι... Ἡ Μιμὴ —τὴ λένε Μιμὴ, τὴ φιλενάδα

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΡ ΑΝΤΕΝΙ

τοῦ θεῖο μου— λατρεύει μ' ἕνα ἀπερίγραπτο πάθος τὸ πεκινέζικο σκυλάκι τῆς. Τὸ κουβαλάει μαζὺ τῆς παντοῦ... Εἶνε ἀχώριστοι!..

Ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν ξέσπασε ἄξαφνα σ' ἕνα παράξενο γέλιο.

— Γιατί γελάς; τὸν ρώτησε ὁ ζωγράφος.

Ἐκεῖνος τότε τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε μιὰ ἐμπνευσι κι' ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Ἄντρέ θὰ εἶχε τὸ πεντακοσάριο τοῦ κ' ἡ Γκαμπὺ τῆ γούνα τῆς.

Τὸ «Ρουαγιαλ - Μπάρ» ἔγινε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἄνω - κάτω ὅταν ἡ Μιμὴ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν «τουαλέττα» στὴ θέσι τῆς δὲν

βρῆκε τὸ πεκινέζικο σκυλάκι τῆς! Ὁ Ρικικὴς εἶχε ἀφαντος!... Ὁ θεῖος Ντυπὸν ποὺ εἶχε θυσιστη στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας του, δὲν εἶχε προσέξει τίποτε.

— Τὸν ἔκλεψαν! στέναξε ἡ Μιμὴ. Ἄχ! Θεέ μου! Θ' ἀρρωστήσω ἀπὸ τὴν στενοχώρια μου!

Ὁ μπάρμαν τότε τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν συμβούλεψε νὰ δημοσιεύσει μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες.

Κι' ἔτοι τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερίδες δημοσίευσαν μιὰ μικρὴ ἀγγελία ποὺ ἐγράφε ὅτι θὰ ἔπαιρνε ὡς ἀμοιβὴ ἕνα χιλιάριο ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βρῆ τὸ πεκινέζικο σκυλάκι τῆς δεσποινίδος Μιμῆς Ρομπέν, ὁδὸς Μονσῶ, ἀριθ. 12, ποὺ ἀκουγε στὸ ὄνομα Ρικικὴς.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν παρουσιάστηκε στὴν ὁδὸ Μονσῶ, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ πεκινέζικο σκυλάκι.

Μόλις ἡ καμαριέρα ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας τῆς φωνάζοντας: «Κάποιος ἔφερε τὸν Ρικικὴ!», ὁ Ἄλμπέρ ἄκουσε ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς κι' ἔπειτα τὸ θόρυβο μιᾶς καρέκλας, ποὺ ἀναποδογύρισε κ' ἡ Μιμὴ Ρομπέν, μὲ τὶς πτυχάμες τῆς, πετάχθηκε σὰν τρελλὴ στὸν προθάλαμο.

— Ἀγάπη μου!.. Λατρεία μου!.. φώναξε κι' ἄρπαξε στὰ χέρια τῆς τὸν Ρικικὴ. Αὐτός εἶνε!.. Αὐτός!..

Ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν ἄφησε νὰ περάσει πρῶτα αὐτὴ ἡ θύελλα τῆς τρυφερότητας κ' ὕστερα ψιθύρισε μ' εὐγένεια στὴ Μιμὴ:

— Ἄ! Εἶνε ἕνα ἀξιολάτρευτο σκυλάκι!..

Ἐκεῖνη τότε μόνο πρόσεξε πῶς εἶχε μπροστά τῆς ἕναν ὠμορφο νέο, ντυμένο μὲ κάποια κομψότητα κι' ἀμέσως βιάστηκε νὰ τὸν περιποιηθῆ καὶ νὰ τὸν μπάσει στὸ σαλόνι.

— Καθῆστε!.. Μὰ καθῆστε, σὰς παρακαλῶ! τοῦ εἶπε ταραγμένη. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω... Νόμιζα πῶς μοῦ εἶχαν κλέψει τὸν Ρικικὴ κ' εἶχα ἕνα φόβο!.. Μὰ πῶς τὸν βρήκατε ἐσεῖς; Γιὰ πέστε μου...

Ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν, ποὺ εἶχε φαντασία μυθιστοριογράφου, τῆς διηγήθηκε ὅτι γυρίζοντας στὸ σπίτι του, εἶχε βρῆ τυχαίως σὲ μιὰ πόρτα τὸ πεκινέζικο σκυλάκι τῆς. Ἐπειτα διάβασε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀγγελία κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τῆς τὸ φέρη...

Κατόπιν ἔκανε νὰ σηκωθῆ. Μὰ ἡ Μιμὴ τὸν κράτησε.

— Περιμένετε μιὰ στιγμή! τοῦ εἶπε.

Πέρασε στὴν κάμαρά τῆς καὶ ξαναγύρισε κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα χιλιάριο.

— Ὅριστε! ἔκανε μ' εὐγένεια.

Ὁ Ἄλμπέρ Λωρὰν ἀρνήθηκε μ' ἀξιοπρέπεια νὰ τὸ πάρη.

— Ἀνοησίες! φώναξε παιγνιδιάρικα ἡ Μιμὴ καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση τοῦ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη, λέγοντάς του πῶς στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, αὐτὸ τὸ χιλιάριο δὲν ἦταν δικό τῆς.

Ὁ Ἄλμπέρ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε κάνει δυὸ σπουδαῖες παρατηρήσεις: Ἡ πρώτη ἦταν ὅτι ἡ φιλενάδα τοῦ θεῖο

Ντυπόν ήταν πάρα πολύ δρεκτική κ' ή δεύτερη, ότι τον κτύπησε με μιά συμπάθεια που τον σκανδάλιζε.

Η Μιμή, λοιπόν, του προσέφερε λικέρ κι' άρχισε να φλυαρή μαζί του. Τόν ρώτησε πώς τον λένε, τί έκανε, κι' εκείνος δέν δίστασε να τής πη πώς ήτανε φιλόλογος.

— Είσαστε καλλιτέχνης; φώναξε κατενθουσιασμένη ή Μιμή. "Α, δέν ξέρετε πόσο αγαπώ τους καλλιτέχνες! Γνώρισα έναν που έγραφε στίχους.

— Γράφω κι' εγώ... τής είπε σεμνά ό 'Αλμπέρ Λωράν. Η Μιμή σηκώθηκε από τη θέσι της και κάθησε δίπλα του, στον καναπέ.

— Αλήθεια; έκανε. Είμαι βέβαιη πώς θα είνε πολύ ωραίοι! "Ω, για πέστε μου κανένα ποιήμά σας...

Ο Λωράν δέν είχε γράψει ούτε ένα στίχο στη ζωή του. Ήταν, απλούστατα, υπάλληλος σέ μιά εταιρεία. Μά αγαπούσε την φιλολογία κ' ήξερε απ' έξω πολλά ποιήματα.

Αφού λοιπόν άφησε την Μιμή να τον παρακαλέση ακόμα λίγο, τής άπηγγειλε ένα ώμορφο έρωτικό ποιήμα.

— Είνε τρέλλα! φώναξε ή Μιμή. Κι' άσφαλώς θα τό έχετε γράψει για καμμιά γυναίκα!..

— Τώρα τό έφτιαξα! τής άπάντησε ό άδιόρθωτος Λωράν. Έσείς μου τό έμπνεύσατε... Μιμή, πιστεύεις στον κεραυνοβόλο έρωτα;

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, την τράβηξε κοντά του και την φίλησε στο στόμα. Αυτό άλλωστε ήθελε κ' ή Μιμή...

Ο 'Αλμπέρ Λωράν, την άλλη μέρα, κατά τις έντεκα ή ώρα, βγήκε από τό σπίτι τής όδου Μονω και τράβηξε για τό άτελιέ του ζωγράφου.

— Νά τά λεφτά του μπάρμπα Ντυπόν! φώναξε στον 'Αντρέ και στην Γκαμπύ, δείχνοντάς τους τό χιλιάρικο.

Ο 'Αντρέ γούρλωσε τά μάτια του.

— Πώς; έκανε. Ο θεός μου, που άρνήθηκε σέ μένα ένα πεντακοσάρικο, σου έδωσε, έσένα, ένα όλόκληρο χιλιάρικο; Είνε άπίστευτο!

— Τό μισό είνε δικό σου, 'Αλμπέρ! του φώναξε ή Γκαμπύ και τον φίλησε στο πρόσωπο.

— Διόλου... τής άπάντησε ό Λωράν.

— Μά, φίλε μου, έπέμεινε ό 'Αντρέ, πρέπει να πάρης την προμήθειά σου, ν' αποζημιωθής για τον κόπο σου!..

— "Όσο γι' αυτό, μη σέ νοιάζει... 'Αποζημιώθηκα άρκετά και με τον καλύτερο τρόπο... του άπάντησε μ' ένα μυστηριώδες ύφος ό 'Αλμπέρ Λωράν και έξοπασε ύστερα σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Ήταν τόσο καλή μαζί του ή ώμορφη Μιμή!..

ENTOUAR ANTENI

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΙΜΩΡΙΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Στην αρχαία έποχή πέθανε κάποιος πλούσιος, τρομερά φιλάργυρος, ό οποίος κατεβαίνοντας στις όχθες του 'Αχέρωντος και μη θέλοντας να πληρώση τά πορθμεία, προτίμησε να φθάση στην άπέναντι όχθη κολυμπώντας!.. 'Επειδή όμως είχε παραβή τους κανονισμούς του 'Αδου, έπρεπε να δώση λόγο για την πράξι του αυτή και ώδηγήθηκε ενώπιον των κριτών.

— Να τον δέσουμε στο βράχο με τον Προμηθέα! πρότεινε τότε ό ένας εκ των κριτών.

— Να τον καταδικάσουμε να γεμίζη τό τρύπιο πυθάρι, μαζί με τις Δαναίδες! είπε ό άλλος.

— Να τον βάλουμε να βοηθάη τον Σίσυφο!.. πρότεινε ό τρίτος.

— "Όχι! είπε τότε ό Μίνως. Καμμιά απ' αυτές τις τιμωρίες δέν του είνε άρκετή. Πρέπει να βρεθής μιά άλλη μεγαλύτερη... 'Εγώ είμαι τής γνώμης να τον στείλουμε πάλι επάνω στον κόσμο, για να ιδής πώς μεταχειρίζονται τά πλούτη του οί κληρονόμοι του!..

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς πουλήθηκε ένα πορτραίτο. Τό τέχνασμα του ζωγράφου. Η καρπαζιά του Τυρέν. Τό πανάκριβο μαργαριτάρι. Είς ύγειαν τής βασιλίσσης.

Ο Μπασισύ, περίφημος 'Ιταλός ζωγράφος, ανέλαβε κάποτε να ζωγραφίση τό πορτραίτο ενός εύγενους, χωρίς να συνεννοηθής προηγουμένως μαζί του για την τιμή. Όταν τό πορτραίτο έτελείωσε, ό ζωγράφος ζήτησε από τον εύγενή να του δώση ως άμοιβή εκατό τάλληρα. Τό ποσό όμως αυτό φάνηκε ύπερβολικό στον άριστοκράτη, ό όποιος έφυγε και δέν ξαναγύρισε πειά.

Ο Μπασισύ τον περίμενε άρκετό καιρό για νάρθη να παραλάβη την εικόνα του και να τον πληρώση. Στο τέλος άπελπίστηκε πειά, ζωγράφισε πάνω στο πορτραίτο ένα σιδερένιο κιγκλίδωμα και από κάτω έγραψε: «Ο ίππότης Χ., που βρίσκεται φυλακισμένος για χρέη!» 'Εννοείται ότι κατόπιν αυτού τό πορτραίτο μοσχοπουλήθηκε.

Μιά πολύ ζεστή καλοκαιρινή ήμέρα, ό Γάλλος στρατάρχης Τυρέν είχε καθήσει κοντά στο παράθυρο του διαδρόμου του και είχε φορέσει ένα άσπρο σακκάκι και έναν άσπρο σκούφο. Εκείνη την ώρα έτυχε να περάση από εκεί ένας ύπηρέτης, ό όποιος βλέποντας την άσπρη βέστα και τον σκούφο, νόμισε ότι ό άνθρωπος που ήταν καθισμένος

κοντά στο παράθυρο ήταν ένας παραμάγειρας, στενός του φίλος. Τόν πλησίασε λοιπόν σιγά-σιγά και του έδωσε ξαφνικά ένα χτύπημα στο σβέρκο με τό χέρι του. Ο στρατάρχης, ξαφνιασμένος από τό φοβερό χτύπημα, γύρισε τό κεφάλι του για να ιδής ποιός ήταν. Ο ύπηρέτης είδε τότε έντρομος τό πρόσωπο του κυρίου του και έπεσε στα πόδια του ζητώντας έλεος.

— "Αχ, κύριε, είπε, ένόμισα πώς ήτανε ή Γκέργκε.

— Αλλά και ό Γκέργκε ακόμα αν ήταν, του είπε ό Τυρέν τρίβοντας τό σβέρκο του, δέν έπρεπε να τον χτυπήσης τόσο δυνατά, άνόητε!

Ένας έμπορος θέλησε να πουλήση μιά φορά στην βασίλισσα 'Ελισάβετ τής 'Αγγλίας ένα μαργαριτάρι που για την δια-

αφάνειά του και για τό σχήμα του ήτανε μοναδικό στον κόσμο. Ζητούσε όμως για να τής τό δώση είκοσι χιλιάδες λίρες και ή τιμή φάνηκε ύπερβολική στην 'Ελισάβετ, ή όποια δέν θέλησε να δώση ένα τόσο μεγάλο ποσό, για ένα πράγμα που δέν είχε καμμιά πρακτική αξία. Ο έμπορος τότε άπεφάσισε να ταξιδέψη στην Γαλλία και εν γένει στην Ευρώπη για να βρή κανένα άλλο έστεμμένο πρόσωπο, που θ' αγόραζε τό μαργαριτάρι στην τιμή που ζητούσε.

Αυτό τό πράγμα τό έμαθε ό ίππότης Γκρέσεμ, ένας πλούσιος έμπορος του Λονδίνου. Κάλεσε άμέσως τον έμπορο σέ γεύμα και του πλήρωσε για τό μαργαριτάρι την τιμή που είχε άρνηθής ή βασίλισσα να του πληρώση. Έπειτα ζήτησε να του φέρουν ένα γουδι, κοπάνισε καλά τό μαργαριτάρι, έρριξε τη σκόνη στο ποτήρι του και ήπιε τό κρασί του στην ύγεια τής βασιλίσσης. Φαντάζεται κανείς την έκπληξι του έμπορου. Ο Γκρέσεμ όμως, βλέποντας την έντύπωση που προκάλεσε τό διάθημά του, είπε στον έμπορο μ' όλη την ψυχραιμία του:

— Τώρα τουλάχιστον δέν μπορείτε να πητε, ότι ή βασίλισσα δέν ήταν σε θέσι ν' αγοράση τό μαργαριτάρι σας, τη στιγμή που έχει ύπηκόους, οί όποιοι μπορούν να τό πιούν στην ύγεια της.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, 'Αθήναι.